

Előfizetési díj:
Postán vagy Pécsen külföldre: egész évre 5 ft., félre 2 ft 50 kr. negyed évre 1 ft 25 kr.
Egyes szám 10 kr.
Megjelenik minden szombaton. Egyes számok kaphatók Weidinger N. könyvtár. (Széchenyi-tér.)

PÉCSI FIGYELŐ.

Hirdetések ára:

Egy öt hasábos petit sor egyszeri megjelenésért 6 kr., 3-szori 5 kr., 10-szerért 4 kr. üzemelt. — Minden hirdetés után 30 kr. bététdíj fizetendő. A nyitási díj 10 kr. A hirdetés díj előre fizetendő.

Szerkesztői iroda:
Ferenzielek utcaja 44. sz. I. emelet.
Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városház épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadó hivatal:
Böhm C. F. ügynöki irodájában.
Ferenzielek templomának átellenében.

Apostolok oszlása után.

A tantermek ajtai bezárultak, a tanuló fiatalok, a haza reménye, hazatért övéihez, az édes házi tűzhez, a szülők meglepedésében elvenni jutalmát a szorgalomnak, az igyekezetnek, vagy pironkodni és vezekelni a restséget, a mulasztásért, a benne helyezett bizalom kijátszásáért.

A kisebb és nagyobb jó tanulóknak jó mulatságot kívánunk a szép szünnapokra, a vezeklőknek, a pironkodóknak több szorgalmat; azokhoz azonban, kik ez iskolai év végén bevégezték pályájukat, az egyetemi tanfolyamot, s ezek közt különösen a végzett jogászokhoz egy pár komoly szót akarunk intézni, melyeknek figyelembe vételét saját érdekünkben, valamint a szülők részéről kérve kérjük.

A végzett jogászokra nézve ezek a napok, nem a vidám és gondtalan pihenés napjai, hanem a tételődés, a legkomolyabb, mert egy egész életre kiható elhatározás napjai.

Megérkezett az ünnepélyes nagy pillanat, az elhatározást továbbra már elodáznunk nem lehet, nem szabad pályát kell választaniok.

A habozásnak véget kell vetni: az elodáznak a késedelemnek minden napja egy-egy elveszett nap az életből.

Mivé legyének? Mily pályát választanának?

Erre a kérdésre, melynél nagyobb és fontosabbat, az élet alig tár elénk, kell feleletet adniok.

Józanul és okosan gondolkodó embereket e fontos kérdés eldöntésében két tekintetnek kell vezérelni.

A hajlam és a tehetség.

A hajlam, bár egyik főtényező, de egy magában még sem elegendő arra, hogy valaki abban, valamely pályára hivatottságot lásson, tehetség szükséges hozzá, hogy nyugodtan rálephessünk az előszeretettünk megnyert életösvényre.

A tehetség még kevésbé elég, egy magában, hajlam nélkül. A bármily kiváló tehetséggel, de valódi kedv és lelkesedés nélkül folytatott munkálkodás (a mit pedig csak a hajlam ad meg) nagy igazi sikereket ritkán ér el, kiválóan végzi, végezheti munkáját, de mindig csak szakmunkát végez. E kettőnek szerencsés egyesülése és össztalálkozása szükséges arra, hogy megszülessék a hivatás.

De arra, hogy valaki jól válaszson, s ez által jövőendő boldogságának legfőbb feltételét megszerezhesse, még egy harmadik faktor is nélkülözhetetlen, a képesség, felismerni magukban az igazi hivatást, azaz: a hajlam és tehetség összhangját.

Mert a fiatal ember sokféle tünékeny benyomások behatása alatt áll.

Kiválóbb sikerek, eredmények, kitüntetések, szerencse, miket egyik vagy másik pálya kiválóbb képviselőjénél fölragyogni lát, könnyen elragadják, ingadozóvá teszik, ide-oda hajlítják, s egy pillanatban feledtetik vele azt, a miért még tegnap fiatal szíve egész elragadtatásával rajongott.

Rendre ügyvéd, bírósági tisztviselő, tanár, író s Isten tudja mi minden akar lenni.

S utoljára is, a rendkívülb eseteket kivéve, majdnem egészen a véletlen, a szerencse dolga, hogy az utolsó elhatározásnál az igazi ösvényt válassza.

Mint hogy ez így van, a leghelyesebb s legegyszerűbb dolog a még e fontos kérdésre nézve egészen tisztába nem levő fiatal embereknak oly téren kezdeni meg a pályát, a hol, még azon esetben is, hogy ha később egy más hivatásnak engedne; már pályaválasztásnál lépnek is, az ott töltött idő nem elveszett idő, a szerzett tapasztalatok és ismeretek, nem válnak rá nézve fölöslegessékké, vagy éppen haszontalanakká.

Ez a pálya a közigazgatási pálya. Az e téren szerzett tapasztalatok és

ismeretek, bármely más működési térre lépjen is később az illető, mindentűtt javára fognak szolgálni, s további önképzésüket mindentűtt könnyíteni fogják.

A közigazgatási pálya alatt nem azt értjük csupán, a mit eddig ez elnevezés alatt a végzett jogászok értettek. I. kizárólag a megyei szolgálatot. Ezt mi már magasabb fokozatnak tartjuk, melyre már, hogy azon valaki sikeresen működhesse, nem elég az elmélet, oda már bizonyos gyakorlati ismeretek és tapasztalatok szükségesek.

Értjük a községi jegyzőséget. Azt az állást, melyen az ember a közigazgatás minden ágában kiképezheti magát, s melyet, ha valaki emberül betölteni képes, joggal tekinthet a feledhetetlen emléktű Nyári Pállal oly lépcsőnek, melyről egész a miniszteri bársonyszékbe feljuthatni.

Itt, ez állásban óhajtánám én a magát közigazgatásra szánt magyar fiatalok pályát kezdetét látni.

Nem csak azért, hogy majdan a megyei hivatalba, ha polgártársai bizodalma őt oda szólítja, mint gyakorlatilag is kiképzett ember léphessen, hanem főképp azért, hogy e fontos állás, mely szerény rangja és dotációja dacára az igazi jó közigazgatás talpkövet képezi, végre illetékes és a kellő kvalifikációval és nélkülözhetetlen előismeretekkel bíró egyének kezébe jusson.

Mert hogy a községi jegyzők társadalmi állása, fájdalom, még ma sem áll oly tekintélyes magasságon, mint azt épen a közigazgatás érdekei megkívánják, annak első fő, mondhatni egyetlen oka az, hogy a jegyzői állást ma még nem nagy kivétellel oly egyének foglalják el, kiket az állásra nem benső hivatás vezetett, kik arra a szükséges előismeretekkel nem bírnak, kik annak úgy társadalmi, mint közigazgatási nagy fontosságát megérlik feljenni sem képesek azon erkölcsi érzékkel és erővel pedig, mely őket a

magukat tönkre tevő, s másoknak olykor kiszámíthatlan károkat okozható visszaélések kísértései ellen mególtalmazhatnák, vagy épen nem, vagy nem elegendő mértékben bírnak. A legtöbb köztük eltévesztett életpályájú, gyakran elzülött ember, ki az oly szép állást csak végső és egyedüli menedékké keresi fel.

Innen a sok sikkasztás, visszaélés! Mi másképp lenne mindez, ha joggal, tehát a teljes kvalifikációval és fölfelelőleg a szükséges erkölcsi érzéssel és fedhetetlen becsületességgel bíró emberek igyekeznének ez állást elfoglalni.

Mily nyereséges lenne ez, egy társadalmi, mint a közigazgatási tekintetben is!

Ezt legjobban magok a képzett és lelkiismeretes jegyzők érzik, s mindent is elkövetnek annak megvalósítására. Az oly ügyesen és gondal szerkesztett „Új községi közlöny“-ben Dobozy István a szerkesztő, nyenyetlen kintartással igyekszik a megye gentry fiatalágát e szép pályára édesgetni, minden számában kiemelve és fejtegetve azon feladatokat fontosságát és jelentőségét, melyek a szerény jegyzői álláshoz kötve vannak, melynek társadalmi sulya és tekintélye azonban mindjárt magasabbra emelkednék, ha az művelt egyénekkel s jobb családok gyermekeivel lenne betölthető.

Adja Isten a közügy érdekében, hogy ez óhaját mielőbb beteljesedjék, hogy lelkes felhívása ne legyen pusztaban elhangzó szó!

A telekkönyvek rendezése tudvaleg az ország legegyszerűbb kérdései közé tartozik. A „N-t“ értesülése szerint ezen nagyfontosságú kérdés már (szerintünk végre valahára) közelebb törvényhozási megoldást fog nyerni, amennyiben az ezt tárgyzó törvényjavaslat szövegezésére iránt az igazság-gyminiszteriumban folyt tárgyalások már (bizony sokáig kétek) befejeztettek s ezen javaslat is fel van véve az országgyűlés jövő évi munka-programjába.

játékoknál szenvedett, vagy a mi még rosszabb, képzelt mellőztetésükért.

De mikor oly rosszul tudtak dominálni és kártyázni épen azok, a kik a legzsebbeben legkönnyebben táncoltak! Az ember ily pártner szövetségében épen két annyit veszített, mint a mennyit az ügyes játékosokkal nyerhetett volna. S a kár mellett még azután jól kinevelték és szidták az embert!

Hanem azért zelüket mégis elérték. A legrutább s ügytelenebbnek is mindig jutott mullattatója és partnere.

Szóval unalmas és változatosság nélküli volt az élet.

Kivétel csak az 5-6 óra közti idő képezett. Ekkor érkezett a posta, s hozta az újságokat és a leveleket.

Ez lázas és izgalmas óra volt. Levél! Ujság!

Levél valamely kedves kézből. Vagy újság a nagy világból, az elveszett Paradicsomból!

Oh kedves újságok, be nem tudunk titeket kellőleg megbecsülni városon, bent a világban.

De bezzeg falun, hóföde hegyek közt, ott ti is gazdag kárpótlást nyertek nyári és városi mellőztetésükért!

Valóságos harc és küzdelem fejlődött ki minden egyes hírlapért a mint a postás legény szétbontotta várvárt csomagát.

Ebben a küzdelemben a szegény nők határozott hátrányban voltak, nem azért, mintha a férfiak elég udvariatlanok és gyöngédtelenek lettek volna, s számi túlsúlyukkal vagy testi erejükkel visszaéltek, hanem mert a nők nem lévén képesek leküzdeni kiváncsiságukat, mindenek előtt a levelescsomagokra rohantak, s így a hírlapok mind a férfiak szabad prédájára jutottak. Nekik már csak akkor jutott kezükbe, mikor már a férfiak mind kiolvasták.

De ez az olvasás jó sokáig tartott. A lapok akkor igen érdekessé váltak.

Akkor folyt a krimiai hadjárat, de

A fegyver és vadászati adó kivételére bejelentések az 1883/4 évre a városi adóügyi hivatalnál f. évi július hó utolsó napjág nyújtandók be. Ily bejelentések még azok által is benyújtandók, kik a folyó évre még a régebbi törvény értelmében voltak fegyveradóval megróva. Mindazok, kik ebbeli bejelentéseiket a kitűzött határidőben benyújtani elmulasztják, az idézett törvény 43. §-ában megszabott pénzbírással fognak büntettni.

Külföldi hírek.

Mint Londonból táviratilag jelentik, az angol alsóház ülésén Gladstone a Suez-csatornára vonatkozó egyezsége nézve kijelenti, hogy az országának mindekelőt az kell megfontolnia, vajjon az egyezség nyujt-e Angliának kárpótlást, továbbá megfontolandó a kérdés a Lessepshez és a franciaiz nemzethez való viszony szempontjából, mely nemzetet Angolországhoz régebbi barátság fűzi, melynek gyöngítésére Angolország hihetleg sem mit sem teend. Wilson nem azért utazott Párizsba, hogy újabb alkudozásokba bocsátkozzék, hanem hogy megtudja, vajjon Angolország a kérdést szabadon és pártatlanul ítéleti-e meg. Wilson jelentése szerint Lesseps a legbarátságosabb módon kinyilatkozta, hogy a helyzetet teljesen felfogja s nem tartja az angol kormányt kötelesem arra, hogy az új egyezséget a parlamentre ráerőszakolja. A Suez-csatorna-társaság tagjai elé haladéktalanul javaslatokat fog terjeszteni a második Suez-csatornának az engedélyezett területen belül leendő kiépítése tárgyában, noha később valószínűleg újabb területek átengedése fog kértetni az egyiptomi kormánytól. A hajózási illetékek tervezet leszállítása a nyereség növekedésével futartatik. A második csatorna kiépítéséhez szükséges tüke beszerzése részvények vagy kötelevények kibocsátásával eszközöltetnék s az azokra való jog fenntartásánál Anglia, mint részvények tulajdonosa, szintén részesítettetnek. Míg az egyezség eleinte teljesen elítéltetett, újabban kereskedelmi körök részéről lépések tetettek, hogy idő nyereséssé, mely alatt talán kedvezőbb feltételek volnának elérhetőek. A kormány elhatározta tehát, hogy a parlament belegyezését az egyezsége nézve nem fogja kikérni, mert az egyezség nem találkozik általános helyesléssel és sokan halasztást kívánnak; leginkább pedig nem kéri ki azért, mert az ellenséges parlamenti viták Angolország

ez még mind semmi, akkor történt ama rejtélyes gyilkossági eset is Moszkauban, mely az egész világot heteken át izgalomban, mondhatni lázban tartotta.

Erről szól ez a kis elbeszélés. Valami Goronzov herceget találtak egy reggel ágyában megmérgezve, a ciankálit tartalmazó üveg éji asztalkáján volt félig kiürítve, mellette levelek, melyben a herceg részletek kezekkel írott sorokban jelenti ki, hogy önmaga vetett véget életének.

Ez az öngyilkosság annyival nagyobb szenzációt gerjesztett Moszkaun felsőbb körökben, mert a fiatal herceget mindenki a legboldogabb embernek tartotta, s egyáltalában nem volt lehetséges kitalálni, vagy elképzelni az okot, mi őt e végzetes lépésre bírhatta.

A fiatal herceg alig pár hóval az előtt nősült meg, egy fiatal, gyönyörű és gazdag grófnőt vévén feleségül, a kit szeretett, s a kiről mindenki tudta vagy legalább hitte, hogy szintén szerelemből nyujtotta kezét a hercegnek.

Vagyonai viszonyai a legjobbak voltak s egészsége semmi kívánni valót nem hagyott fenn.

Mindenki csodálkozott ugyan a megfoghatatlan öngyilkosságon, de azért a holt testet a legnagyobb fényvel és ünnepléssel a családi sírba eltemették.

A herceg sajátkezleg irt végrendeletet hagyott hátra, s abban négyöt millióra menő vagyonát nejeinek hagyományozta.

Ez is rendben találtatott, mert sem a herceg kézirata, sem a rajta lévő hercegi pecsét ellen nem tett senki kifogást.

A bánatos és vizagsztalhatatlan fiatal hercegnő a végrendelet felolvasása után rögtön elutazott, hogy idegen földön keresen vigaszt és szórakozást.

E gyors elutazás azonban feltűnt és különös suttogásokra és mind jobban-jobb

TÁROZA.

A GÓLYA.

Ozvegy asszony deli lánya
Búsul a pitvarba'.
Hol elsápad, hol kipirol
Gömbölyű kis arca.

„Jaj hideg lel, fázom —
Gólya ül a házon!”

Szegény asszony, özvegy asszony,
Beteg leány anyja,
Suhángot fog és a gólyát
Hessegeti, hajtja.

„Ne te madár, hess el —
Fészek ide nem kell!”

Árva leány, beteg leány
Bújával alig bír;
Föl-foltekin a gólyára.
Aztán csak sóhajt, sir.

„Gyalázat hoz rám...
Jaj elég az orczám!”

A ház előtt pej paripán
Elrugtat az iszán.
Kinos fohász, súlyos átok
Kél a leány ajkán.

„Szép szavának hittem...
Verje meg az Isten!”

Ozvegy asszony beteg lánya
Vánszorog a házba,
Aztán ledül felhóltan a
Rózsás nyoszolyára.

„Kelepel a gólya...
Csi-csi, ring a pólya!”

Várady Ferenoz.

Ah, mennyi csáb...

Ah, mennyi csáb e félhomályba:
E halk, merengő csendbe,
Meg-megreszked a gyertya lángja
Virággillattól körülöngve...

Kanarid szárnyát összevonva,
Hallgatva figyel, ámul;
Csak egyet-egyet szól titokba
S szemé lassan álomra zárul.

Virággidra minden titka
Leszáll a búvóletnek,
Kaméliád rejte-nyitva
Mind édes szerelmet lehelnek.

Csodálatos, édes testvéred
A lassan nyíló málvá:
Mint varázs-szóra mostan ébred,
Ez édes pillanatra várva.

Zárt szirmait a kéjes vágyak
Egyenkint föloldozzák
És üdvözletül illatának
Hús árját szórja hozzánk.

Hallod, hallod oh édes angyal
Léptit a szerelemnek?
Siess elő mosolygó ajkkal,
E vendég minden bűt feledtet!

Prém József.

Egy rejtélyes gyilkosság.

Irta: Balázs Sándor.

Az 1855-ik évet majdnem egészen Grefenbergben töltöttem, még a tél egy nagy részét is.

Télen át kevés ott a vendég; alig voltunk mindössze százan.

De az aránylag csekély számban majdnem az egész világ s az összes nemzetek képviselői voltak. Természetesen a civilizált világot és népeket értem.

A tél rendkívül zord és hideg volt. November végén már az összes hegyeket

a hó borította, mely teljesen csak május végén tűnt el, s akkor is csak néhány hónapra. Szilézia ezen része rendkívül rideg éghajlattal bír.

Télen át a vendégek és betegek rendkívül egyhangú és szomorú életet folytattak Grefenbergben. A nappalokat az oly sok pepecséléssel járó kura még csak valahogy leírólte, de azok az esték, azok a véghetetlen hosszú esték és éjszakák, melyek délután négy órák kezdődnek és reggeli nyolc óráig tartanak!

Egyedüli szórakozásunk az úgy nevezett kaszinó volt.

Idő jártunk olvasni, kártyázni, dominózni, társalogni, udvarolni és unatkozni.

A hölgyek között volt ugyan egy pár még mindig szép nő is, de a legnagyobb rész — csak fűrdő-vendég volt, s csak e szerint részesült több vagy kevesebb figyelemben és udvariaságban, a minő ügyességgel bírt a társalgásban, kártyajátékban és a táncban.

Mert hát táncoltunk is! igen bizony minden szombaton este; és pedig oly szenvedélyvel, dühvel, hogy a nők közül még egy-két mankóval járó fiatal hölgy sem bírt ellenállani a tánc ingerének és a rábeszélésnek, részt vett a négyesekben.

Mert táncosnők dolgában nagyon meg voltunk akadva. Csak minden negyöt férfira esett egy nő, s ezek is többnyire mind betegek voltak. Mintha csak Kaliforniában lettünk volna!

Igen természetesen a nők, a táncteremben rendkívül kapósak voltak, de tudták, érezték is s ugyancsak felhasználták a táncvizigalmak estéit, hogy megbosszulhassák magukat azokon, kik a hét más estén nem voltak elég figyelmesek és udvariasak irányukban. Ezek számára egyetlen tánc sem jutott, hanem csupa kosár.

És oly pajzának és kegyetlenek voltak, hogy még csak nem is titkolták, hogy ezt bosszúból teszik, a kártya- és domino

erdeikre nézve hátrányosak lennének, a mennyiben oly kérdések merülhetnének föl, melyek a hatalmakkal való barátságos viszony fontartásának nem válnának javára. Gladstone dicsőreleg nyilatkozott a csatorna-társaság és Lesseps magartatásáról és kijelenté, hogy a kormány kivételes állását Egyiptomban nem fogja arra használni, hogy a csatorna-társaság valamely jogát megtagdíja vagy győngítse. A kormány nem is tehet semmit, mi öszszegyezzethető nem volna azon minden oldalról elismert tényre, hogy a csatorna valamennyi nemzet javára épült és hogy a csatornával összefüggésben álló kérdések általános európai érdekűek. — Northcote Gladstone állításait bírálta és azon véleményének adott kifejezést, hogy a kormány magartatásának megvitátását szükségesnek tartja. — Erre a ház napirendre tért és a várt kabinet válság előadatot.

Az angol túló kapzsiság arra szeretné a kormányt ösztönözni, hogy miután most Egyiptom tetleg hatalmában van, ne ismerje el Lesseps gr. korábban szerzett és a szultán helybenhagyásával is szentesített kizárólagos csatorna-építési jogát a közép és vöröstenger közt, és azonban nagy nemzetközi bonyodalomra vezetne a az angol kormány tekintve India és Irland válságos helyzetére nagyon óvakodik a francia köztársasággal háborúba keveredni, megmutatja ezt a madagaskari bonyodalomnál is, mert noha külső tekintélyét fentartandó újabb több hadihajót küldött az ottani vizekre, mégis cserben hagyja a francziák ellen ott izgatott angol hittérítőket, kik pedig csak az angol konzulok titkos utasításai szerint jártak el, sőt kitűnt, hogy a hovák is csak az angol konzul biztatásaira kezdtek meg a francziák kiutasításával és kínzáival az ellenségkedést.

Azon kebellázító barbárság, melyet az angol pénz-szomj múlt évben Alexandria nemzetjogellenes bombázásával és Egyiptom elfoglalásával tanusított, meghozta gyümölcseinek eseljét. Az angol Indiából behurcolt kolera végre megtámadta az angol csapatokat is Kairóban és Szuezen, elterjedése kétséget nem szenved, az angolok ugyan titkolni fogják a holtak számát, annyi azonban bizonyos, hogy a kolera az angolok számából sokkal jobban fog tizedelni, mint a háború. — Egyébként most már Kairóban naponta 500 ával a közeli falvakban százával halnak el kolerában, Alexandriában csak szárványos tünetei észleltek. A Nilus vize kezd áradni s ettől reménylik a kolera megszűntét.

Péterváron június havában 60 embert tartóztattak le ama gyanu miatt, hogy a forradalmi párt tagjai. Az elfogottak nagy része katona; van köztük 6 tengerésztiszt s két testőrtiszt a Preobracsenszky ezredből. Az elfogásokat addig titokban tartották.

Kálnoky gr. osztrák-magyar külügyér július 24-én utazott el Gasteiba, hogy ott Vilmos német császár feletét kikérje arra nézve, hol és mikor történjen ez évben a két császár találkozása. Megállapodás abban történt, hogy a két uralkodó aug. 8-án találkozik Ischlen, Kálnoky a német császártól a vörös sasrendet kapta.

Külföldi hírekhöz soroljuk, bár a belső történet, de nyilván külföldi izgatás következményében. — Egy eddig ismeretlen fiatalember, valami Radicevics Brankó bécsi tanuló meghalt, ezt mivel néhány ivnyi nagy szerb irányu verset írt

nagy Dusán szerb császár birodalmának visszaállításáról, felújított nagy költővé és tetemét elhozta Bécsből Ujvidékre, onnan Karlóca melletti regényes hegyvidékre nagy hűhóval ismét eltemették. Volt szónoklat, halotttör sat., mindamellet nyilvánosan csak mérsékelték magukat az izgatók, mikor azonban zárt körben benketíroztak özönnel folytak a szónoklatok Szerbia, Montenegro, Bosznia, Herzegovina, Istria, Krajna, Karantán, a szloven stíriai részek Horvát-tót-dalmát országok és magyarországi délirészek nagy szerb birodalomra egyesítésére. — Ott voltak a szerb küldöttek és montenegroiak is. — Nagyhangú szavakkal és papíron meg is csinálták már Nagyszerbiát, csak hogy nincs annyi szerb a világon, hogy felaprítsuk a magyar huszár szablya nem győznék akkor, midőn az ezer éves ország integritását a hátlatán szerb vendég megtámadni valamerkődnék. Az 1848—49-ben tízfől is megtámadott magyar ujonc megadta a ráznak a megérdemelt megnyitást, ha ez nem volt elég, kaphatnak a viszketet érző nyugtalanokdók még többet is ama jókból. Zorkát, a montenegrói kecske szuverén leányát, Karagyorgyevics szerb trónkövetelőt aug. 1-én veszi feleségül. Ott lesz a császár képviselője is.

Egészségügy és a tanító.*

Kultur-haladásnak a statisztikában mindig szebb és szebb színben mutatattik fel, s figyelemre méltatva a taneredményt s párhuzamot vonva a másfél évtized előtti, kétséget nem szenved a javulás. — Népünk művelődik, az ipar halad, a kereskedés nagyobb és nagyobb lendülettel nyer s egyben-másban a művelt külfölddel vetélykedni képesek vagyunk s még az erkölcsösség elnyomásában is már-már utolérjük a többi. — De a művelődés, szellemi haladás dacára, rajtuk van mégis a régi kornak egy sötét bélyege, mely tönkre silányítja a statisztikát. — S ez az egészségügy körül található fel.

A falusi nép — mely hazánk zömét képezi — még ma sem hisz az orvosi tudományban s hódol a hajdani kor babonájának.

A ráolvasás, az öntés, meg a szószátyár vén asszonyok által századok előtt kigondolt gyógymód (?) még mindig gyakorlatban van, e kuruzslás nem ment ki a divatból. Az ember nem tudja elgondolni, mi okozza e régi hóbot százados fennállását?! Midőn az orvosi kar annyira kiképzett nálunk, hogy bármely állam kárával vetélykedni képes, csak nem lehet bizalmatlanságnak tulajdonítani?! Hiszen nem akadunk ma már oly gyakorlatlan orvosra, ki a gyomortisztításhoz szükséges gyógyszert alkalmazza minden betegségnél, mint valaha történt.

En legalább nem is a bizalmatlanságban találok a bíbit, hanem abban, hogy az orvosok nem a nemzeti létre, hanem inkább a saját anyagi hasznukra fordítják a főúlyt s rideg kötelességet teljesítenek az emberek közt. — A befektetett tőkének igaz, hogy kamatozni kell s ép azért az nem hivatás, hanem hivatal. Ezen állítás mellett bizonyít azon tény, hogy az orvos urak ellenség a homeopathikusoknak s minden áron megakadályozni ipar-

* Adjuk e cikket eszmecseréről anélkül, hogy nézetét mindenben osztanánk. Szerk.

nyomatot csinált, gondosan összehasonlította a végrendelet pecsétjével.

Semmi kétség. A pecsét hamisított. Nemcsak az oroszlan lábáról hiányzott egy ujj, de a paizs körvirágai is kisebbek voltak.

Azután mégjobban szemügyre vette a végrendelet mását és aláírását, összehasonlította azt bátyja utolsó levelével, mely éppen nála volt s meggyőződött, hogy az egész végrendelet nem egyéb ügyes utánzatnál.

Rémítő gyanu és félelem szállta meg szívét: hátha a herceg nem önkézelgetett véget életének?!

E gondolat egész vért felforraltta és dühbe hozta őt.

Azonnal közölte az elnökkel gyanuját.

Az elnök szintén összehasonlította az írást és pecsétet, s szintén úgy találta, hogy mind kettő hamisított.

Mit tegyünk? kérde az elnök. Mindenek előtt szigorú vizsgálatot fogok tartani

Minő botrány...

S ja, az kikerülhetlen. A dolog oly világos, mint a nap. S ha még bármi kétség lenne s lehetőségek a hercegőnt azt elozlatla megmondolatan elutazásával.

Nem találja ön megmondolatlanságnak uram, ily egyenesen és határozottan valódni a hercegőnt?

Meggyőződésem uram, s ha minden látszat ellenére a hercegőnt mégis ártatlan lenne, akkor bizonyára sikerülni fog, ez ártatlanságát bebizonyítani. Hol van most a hercegőnt?

(Végo következik.)

A nemzet leányaihoz.

Lejárt a Korneliák, Patócsi Zsófiák, Frangepánok korszaka. Egy sajtóságs kimerülést megelőző izgatottság ura napjainkat. Régi erényt még panorámában sem mutatnak. Zsebet kifordítva lehet vi-

kozni ezek működését. Ismerek papot a Kunságban, kinek száz, meg száz ember közötti felgyógyulását s noha már az orvosok egész raja akasztott pört nyakába az emberiség eme jötevőjének, nyitva tartja ajtaját a betegek előtt, mert nem anyagi érdekből adja a tanácsot a hozzá folyamodók seregének, hanem emberbaráti szeretet s azon okból, hogy minden jó hazának kötelessége erőteljes, munkabíró tagot adni a társadalomnak.

És épen ilyenekre van szükség!

Fordítsa csak figyelmét bárki a jelen munkaidőben a mezőben izzadó felé! Hány munkás fog ott látni naponként, ki a nap égető hevében melengelni a lázól reszkedő tetet s hány csecsemőt fog találni, ki a kévél tövében a megbetegedés veszélyének van kitéve? — A lázas anya beteg testből ad tápot gyermekének, hogy elcsitítsa azt, ő maga meg a langyos vizel enyhíti fájdalmait. S van-e ki rajta segítsen? — Beteg az anya, beteg a gyermek s ágyhoz szegődik mind a kettő. Az orvos a járás székhelyén van s 50—60 község epedezhet utána. Ki tudja mely napon lehet őt megtalálni, hisz annyi községben száz felé szakadva is kevés. A községet pedig megátogatni az iltási napon kívül nem lehet soha.

Ily viszonyok között mit tegyen a szegény nép? Oda vitesse magát, a beteg, hogy a mi kis egészség maradt benne, a kocsi azt is kirázza belőle? Vagy kibozzassa az orvost magához? Isten meentsen! hisz akkor két-három látogatásra kevés lesz az 1/4 telek képje.

Ki hát itt a segélyző? ki nyújt gyógykezelést a szenvedők felé? Egyedül az Isten?

Ily körülmények között mondjunk itéletet a nép műveltségére fölött s kárhóztassuk a kuruzslást! Nem, így nem lehet.

Ha az embert megtalálják a polgári kötelesség teljesítésére, meg kell keresni akkor is, midőn a munkájától megtörötve a tarló nyoszolóján jajgatni, kilöndüni kénytelen. Vagy ez újabb teher, újabb költség lenne? — Nem az!

Ha körörszók állása nem rendszeresíttetik, — mi a főkötelesség lenne — úgy van a kultuszminiszter úr „táborában“ 20,000 ezeremter, kik elajánlhatják még azt az 1001-ik „mesterséget“ is s a minimum írott malasztért az emberbaráti szeretetet is gyakorolni fogják.

Ha egy nemzet újja alakítása, egy társadalom elköcsosulástól megóvása, egy laza kultur haladása annak a szegény, s még a tollragó diurnistától is lenezett falusi tanítónak tétethet kezébe; ha a pállinkavás elleni harc, a háziipar fejlesztése a méhészet, sejmészet, gyümölcsfa-tenyésztés, kertészet, magyarosítás, meg Gönczy tudja mi minden annak a „nyomorult“ tanítónak kötelesség keretébe tétett be, valjon nem lenne-e még az egy: az egyszerű gyógy mód is oda bevonható?

De igen!

Tanítassák a képeződésben s tanultassák otthon az állomásban levő tanítók által. Tartassák erre póttanfolyam egy orvos vezetése alatt; vonassanak be arra a tanító, ott adassék kezükbe oly könyv, mely a homeopathikus használnak s értelmeztessek meg annak a laikusok előtt ismeretlen kitétele, hogy a naponként előforduló betegségek mely szerekek gyógyításának s a gyógyszer mi módon,

selni. Ősi telek pusztul. Adósságra van váltva az egykori jólét. Házi tüzhelyeinkől kaszinókba menekülünk.

Valódi felfordult világ. Tálán sarkából zökkent ki a vén föld és a végzet nem tudja helyreállítani a mindenségben támadt zavart.

Tovább mentünk a hol Róma állt hanyatlása előtt. Az romlófében volt, mi rom vagyunk. En itt allok a rom felett, a szédült válopekerekben, viszáldóságokban kifejezett családi élet romjai felett, nem mint itélő bíró, nem mint bosszualló szemlem, csak bűnös képeben és keresem bűntársaimat. Mellettem nyüzsg a bűn, hemzseg a tévedés, garázdálkodik az erkölcsötlenység, a hazugság lakadalmat ül a csalással, megkondult az igazi hazaszeretet temetésének gyszharangja.

Sötét képhez illő sötét szavak ezek és korántsem negyelyezt bús-magyarkodás. Nem negyelyezek, szivem mélyéből beszélek, hiszen és is egy vagyok azok közül, kiről lehallni készül a patriarhális jelleg, és a ki erőmhöz képest tömjénezek a rosszul értelmezett művelődés lánczáról elszabadult örögeink.

Keresem bűntársaimat, lesütöm szememet, a földön keresem és megtalálom az égben, mert ide emeljük mi a nőt. Keresem tehát a nőt és megtaláltam...

Féltre most udvariaságnak parókája, el veled lovagiaságnak szabályja, kölcsönözzelel harsány hangot javulásra vezető szellemem, hogy a csipkebokor lángjából kiolvashassam a mindnyájunkat megmentő igazságot...

Sokszor beszéltek, irtak arról a tárgyról, a miről én beszélek most, de soha alkalomszerűben, mint most a mikor a román királyné a nemzeti nőnevelés élére állt.

Lehet-e szebb gyémántja a koronának annál az erőnél, mely meggyújtja újra a háziaság tűzét, lehet-e felemelőbb tudat, annál a hatalomnál, mely megéli a háziaságtörés kigyójtát, felemeli a nőt újra

mily mértékben s mily időközben alkalmazassék? Mi egy vagy más betegség előjele, mennyi az úterverés enné vel vagy amannál stb. — Mindezek a póttanfolyam-vezető orvosok elajánlhatók lennének.

Azonban a póttanfolyam is pénz, a könyv is pénz, hol vegyük mindezt? Ine!

Mint tudjuk, a kultuszminiszterium eddigleg „34,000 forintot“ adott ki a magyar nyelvű póttanfolyamra. Ez szerintem fölösleges kiadás; mert ha a törvény kimondja, hogy mindazon tanító, ki 3 év alatt a magyar nyelvet szóval és írásban el nem sajátítja s arról a kitézőt idő után képesítési bizonylatot felmutatni nem tud, állomása pályázatra kihirdetettik, — nem lett volna sárba dova a nagy összeg s a 2071 tanító közül nem 785 sajátította volna el a magyar nyelvet, hanem — az állásvesztés miatt — mind. De nem vált volna neveltségessé sem a tanulás. Neveltségessé, mert p. egy szomszéd kollegám most harmadizben megy magyarizálni s ha most is annyi fog reá ragadni, mint a két évben, akkor egy szót sem fog tudni magyarul mire haza ér. — S hogy nemcsak a szomszéd „sajátította el a magyar nyelvet kieligítőt“ azt hiszem, annál is inkább, mert a szerb nyelvűek 1/3-énél még a megtanulási akarat is hiányzik.

Fordítassék tehát ezen pénz — (ha már el nem kelt volna) az általam említett póttanfolyamra s így lehet a tanítókból életmentőt és tanácsadót képezni. Ez tönkre teszi a kuruzslást s nem fog a gyermek feje felett azon lósbaban olvadni a kuruzsló viasza, a mely a Pál gazda „szemmel vert“ marhájának tőgye alatt bocsátotta fel a bűvös füstöt s nem fog a lázas beteg orvosságul gyufaföldöt bevenni.

Ennyit az egészségügy érdekében.

Váczy János falusi tanító.

Névlajstroma

az 1883-ik évi július 1-től egész 1884-ik évi június 30-áig behivandó pécsi esküdt-széki tagoknak.

I-ső osztály.

Dr. Johann Béla, Grünhuth Ignác, Koszits Szilárd, Bedő Károly, Bodó István, Egyri József, Schönherr Mihály, Repits Vincze, ifj. Scholcz Antal, Radocsay Mátyas, Krasznay Mihály, Meiszner Imre, Mäletter Rudolf, Németh Ignác, Sey László, Erreth Kálmán, Kovácsics József, Reberits Imre, dr. Erreth Lajos, Mestris Imre, Lechner Antal, Kindl Ferencz, Schapring Mór, Ráth Mátyas, Bubbreg Antal, Engel Sándor, Majorossy Imre, Plainer Lajos, Schneider István, Piribauer János, Krausz Simon, Ruwald Alajos, Seifritz Antal, Tiglmann Alajos, Hartl Ferencz, Böhm Bódog.

II-ik osztály.

Taizs Mihály, Luzsovits László, Budai Béla, ifj. Horváth Antal, Szucsics Károly, Náray Gyula, Suba Rezső, Vogl N. János, Zavaros Péter, dr. Krasznay Jenő, dr. Lövy Lipót, Tamási Ferencz, Fischer Ferencz, Blum Gyula, Vörös Mihály, dr. Ludvig Ferencz, Bedő Imre, dr. Koszuti István, Lill János, Jeszcsy Ferencz, Kovácsics Károly, dr. Daempff Sándor, Gerdenits József, Hinka László, Aidinger János, Galamb Gyula, Köröztős, Imre, Stern Károly, Littke Ferencz, dr. Bors Emil, August Antal, Dulanszky

Adolf, Erőssy József, Fekete Mihály, Zsolnay Vilmos, Nendtvich Sándor.

III-ik osztály.

Salamon József, Klein Jakab, Declava Vilmos, Gadó Nagy József, dr. Fesztal György, Keserits Károly, Weidinger Sándor, Piáček Gyula, Haksch Emil, Hegedüs Imre, dr. Krasznay Miklós, Weiler n. János, Pleiniger Ferencz, Dischka Gyözö, Blauhorn Antal, Konz Andrá, Bolgár Kálmán, Vasváry György, Zsolnay Imre, ifj. Némethy József, Jankovits Hugó, Perczel Kálmán, Nagy Jenő, Schmidt János tanár, Hoffmann Károly, Wurster Antal, Szauter Gusztáv, Littke József, dr. Koháris Károly, Lechner Gyula, Simonfay János, Weidinger Ferencz, Kissfaludy István, Forray Iván, Kiss József.

IV-ik osztály.

Dr. Czierer Elek, Hölbling Viktor, Fodor Pál, Ollé István, Kengyel Mór, dr. Kereky Mihály, dr. Goldberger Ignác, Jeszcsy Géza, Kerese Kálmán, Liki János, Csigó János, Szuly János, Jilly Alajos, Horváth Géza, Mendi Lajos, dr. Schwarcz Frigyes, Szej Károly, Ferenczy István, Blauhorn Lajos, Förster Béla, Németh Gyula, Pintér József, Schwarcz József, br. Skerletz Károly, Eibach Emil, dr. Mutschenbacher Viktor, br. Purcell Béla, Erreth János, Soostó Gyula, Engel József, Sillay József, dr. Krausz Jenő, Szakvay Emil, dr. Toldy Béla, Sipicz István, Rédeky Alajos.

Törvényszéki esernök.

Előadandó büntető ügyek:

Július hó 30-án.

Benedek Márton ellen hivatalos közzeg elleni erőszak.

— A tisza-észlári bűnügy végtagyálása befejezéséhez közel.

A tanuk és vádlottak mind ki vannak hallgatva. A bizonyítási eljárást, vad és véd beszédeket kedden alkalmassint befejezik. Az itéletet valószínűleg pénteken hirdetik ki. Hír szerint a közzvaló a vádat el fogja ejteni. Ezzel szemben az a nézet uralkodott, hogy a nyiregházai törvényszék ezen botrány dacára marasztaló itéletet fog hozni. Eötvös védőügyvéd Scharf József nevében kérvényt adott be Zoltán alispánhoz, hogy fiát, Möröczot, egy rokonánál helyezték el. Az alispán a kérvényt elutasította. Eötvös az elutasító végzést távirati uton megfellebbezte a belügyminiszterhez.

Ami kihívó s vakmerő elbizakodottság, minden mértékét felülmuló modor, melyben a védők szomorúan kinttnek s mely csak a közzvaló tisztevel merő ellenlétes kir. ügyési pártfogásban s azzal való előleges megállapodásokban leli magyarázatát, végre odáig vette a dolgot, hogy a kir. ügyéségi helyettes Seiffert által, — a ki különben a nyiregházai „Ébredjünk“ szerint nem egyéb hitehagyott zsidónál, — végig felboszantott Onódy országos képviselő elvesztvén türelme fonalt, Seiffert két tanu által kihívatta és midőn ez himeze hámozva hivatalosnak krokodilbör paizsa alá bujt, személyesen tetlegeségekkel megfenygette. — Ezen természetesen részünkről is elítelt és kárhóztatott esemény világra szóló óbátatást keltett fel a szövetkezett alvadás és védelem részéről, minek eredménye az volt, hogy Seiffert ezentúl akárhova megy, fegyveres börtönörökkel őrizteti féltett tetemét, mire

idegen kéz, de egy közülük való készítette ételeiket. A divat-világ fél- és egész istennőtől kezdve, le a jöletnek örvendő állam-családig, ma nagyon kevesen gazdasszonykodnak.

Elfelelték a nők, hogy az étek, mit saját kezükkel főznek, bájlat a férfira nézve, és ha nem kozmás, örökre megőrzi a szerelmet. Az a férfi, ki néjét, anyját, nővérét, folytonosan a háziaság apró bájaiaval látja bitobódni, nem kerül otthonát. A himzében szorgoskodó tündér-ujjakat mindig szivesebben csókolom, mint a patencie kártyát keverő, vagy rosszul zongorázó kezét...

Sohasem kárhóztatnánk el, ha a háziaság titkát anya emlíről szívná a leány. Ez nemesíti a szívet, fogékonyabb tesz a műveltségre, ha nem is a tanárútk tarka műveltségére, megkönnyíti s élvezetessé teszi az olvasást. Az olvasásból valódi bölcseséget tanulnak, melynek mint anyák hasznát veszik. Sokkal nemesebb hatással van az olvasás, ha könnyű munka közben, mint balzacon, vagy karszéken elnyulva történik.

A zörgő kulcsosmag, a gondozott fehérnemű, nem izléstelenül tul tömött, de egyszerűen lakályos szoba, a melynek minden sarkából a női szorgalom tünik ki.

Ez az a mivel a veszni készülő világot megmenthetik...

A játékoságnak titokba tartása, tenni a szegényért zaj nélkül, nem úgy, hogy egy filléryt adományért a bál igazi meghatározásához térjünk: egy nemzeti gazdaság rongyokban kifejezve.

Igy elmulnak a divatos betegségek, a nőnek legyen otthona a mennyország, és mi levetett sarukkal fogunk oda belépni. Keleten még a kalifa is kívül hagyja ezt.

Szép kép az ó kor mythológiájában, hogy az Istenek ételét Hébe készíti. Még az Istenek is elbájolta az, hogy nem

Gyors közlekedés.

Ugyancsak naiv emberek vagyunk mi, hogy örülnünk annak, hogy a budapesti vasút éjjeli vonatot rendezett be, a lapok „hosannát” zengedeznek a nagyszerű vívmányunk! A nappali vonat indul innen 11 óra 5 perccel és érkezik Pestre — minden később — 8 óra 52 perccel — az addigi gyorsaságból elvetve 31 percet, nehogy ki legyünk téve a szédítő sebesség veszélyeinek. Az éjjeli vonat pedig indul 6 óra 43 perccel és érkezik reggel 8 óra 15 perccel Budapestre, tehát csak 13 és fél óra alatt teszi meg a 224 kilométernyi utat. Bámulatosan nagyszerű eredmény, áldassék érte! Thaly Emil igazgató ur! ki oly nagyszerűen ért egy új vállalat népszerűsítéséhez. Még egy ily omnibus-vonat és bátran el lehet rólunk mondani: boldog péciek! hiszen a koncessziók és előtte ugyanis usztunk már a boldogság áradatában, ránk fér egy újabb szerencse is.

Egy kocsin utazó.

Irodalom.

Irodalmi tárcza.

Párisból — Samarkandig.

(A legújabb utazási mőről.)

— Világhírű utazások új folyama. — Budapesti Részletestörök kiadása. —

Az elméleti tudományok századában mindent meg lehet már könyvből tanulni. Nincs a gyakorlati életnek oly foglalkozása vagy mestersége, melynek mi módon és miként leendő üzéséről félreismert geniek utmutatást ne irtak volna. Vadászni, halászni, korosolyáni, talán még házasságot is könyvből tanulhatunk, miert ne tanulhatnánk azt is, hogy miként kell utazni!

Pedig én ezt nagy művészetnek tartom. Ennél nagyobbak csak az otthonmaradás művészetét. Mert hát szellemileg kevés oly fejlett ember van, kik könyvekből nemcsak a tudományt, de a tudást is merítik; a tapasztalat ellenben gyakorlatilag, — ha kell, virágcsal tanít.

Az utazás mindenki utazásáról, vándorlásról beszél, — a midőn a könyvek és hírlapok mindig csak Itália szépségét, a hideg észak, a forró délvidék esodát, pompáját magasztalják, — a midőn a szöveg holt betűjék megleveniti a hű képet, elénk varázsolja az ott megörökített tájat minden gyönyörével; ha szomszédaink mind cserbe hagynak, az egyik hajón jobbra, a másik vasuton balra siet el tőlünk, magunkra hagy háznépünk, legközelebbi emberünk is, — és a vándorlás, utazás kellemet talán már magunk is ismerjük; ha felébredt bennünk a vágy, érezzük a levegőváltoztatás szükségét, szemünk új képeket szeretne látni, valami belső ösztön más emberek, más életmódok felé vonz; — de meg ha a „bontón” is megkívánja, hogy évenként legalább egyszer ott hagyjuk az otthonot, egy is, más is ellenállhatatlanul hat reánk, — bizony, igen nehéz dolog a honmaradás. Nehéz, ha otthon kell maradnunk; de még nehezebb, ha volna még egy hely, hvá a megszokott körből, megunt falak közül menekülni lehetne.

Roppant erőfeszítésbe kerül ilyenkor az otthonmaradás.

El kell mennünk, valami bővös hatalom vonz.

Ha idealisták vagyunk, már előre kifejűnk képzeletünkben mindazt a gyönyört és boldogságot, a mit az uton fogunk élvezni; no persze, ilyenkor nem lehet a vágyunk ellentállani.

Ha higgadtan gondolkozunk és már némi tapasztalatunk is van e téren, akkor tudjuk ugyan, hogy az utazás terhei, a reudés és véletlen akadályok, nehézségek sokat lerontanak az élvek tisztaságából és a valóság távolról sem oly szép, mint a milyennek azt a képzelt, az ábránd festette, — de azért mégis utazunk: szárazkocsnak kell, pedig talán soha nem is gyűjtöttünk.

Az utazás kellemetlenségei, esélyei, annál kedvesebbé teszik majd az otthon, a nyugalmas életet. Ha beköszönt a tél és a meleg kályhát legszívesebben öleljük kelműnkre, hadd legyen akkor valami, a mi a nagy világra, a végtelen tengerre, a hófedte hegyekre, a pázsitra, virágra emlékeztet. Otthonunk kedvért utazunk.

A ki teheti, utazzék. De nem mindenki teheti, legalább nem olyankor, midőn kedve lenne ahhoz — ezek tanulják meg az otthonmaradás művészetét, maradjanak otthon szívesen örmest és a család élet, a háziaság nemes élvezetét ne zavarja meg az utazásra való folytonos gondolás, a haszontalan ábrándozás, mely megzavarja a lelket, előli a szellemet. Csak igen kevés szerénység lenne minden emberben és be tudnánk érni a kevéssel is, sokkal könnyebben boldogulnánk, sokkal melegekedtettebb lennünk. Persze, a kinek otthona nincs, annak hiába festjük a házi élete varázsát, gyönyöreit. A ki pedig csak azért utazik, hogy talájon valamit, a mivel azt a benső őr kithetheti, mit folyton érez, a minek nyomozott hatásától sohasem szabadulhat, — a ki csak azért utazik, hogy a szórakozások közepette lelke elviesztse rugteltségét, szellemle élénkségét, — azt bizony akkor se irigyljük, ha naponta annyit költhet is,

ségén csorbát ejtne, a világról sem! csupán annak tudjuk be, hogy öregszik az ember a kopik a memoria. A város tanácsa fel fog ismétlenni írni és egy kis „piczipici” hivatkozással emlékezteti a miniszter urat arra a bizonyos — igéretre. ... Az ígért szép szó, ha megadják ugy jó! (Minek a városnak e kölcsön, mikor van saját heverő pénze?)

— A közmunka és közlekedésiügyi miniszteriumtól a napokban érkezett el a folyó évi közmunka-előirányzat helybenhagyása.

— A helybeli katonai főparancsnokság irodájából értesített a város hatóság, miszerint felsőbb helyről megérkeztek a laktanyák használati fejében járó megterítési összegekről szóló elszámolási iratok. A tanács az iratok áttekintése, azonban az összegekkel nincs megelégedve, a miert is visszautasítja ezen elszámolási iratokat és feljegyli.

— Állatkínzás. Vérlázító baromi botrányt követett el csütörtökön délután 4 óra tájban a Madarász-féle nyomda előtt egy vérszomjazó ripacos mérsárosuhanc. A siberer két öszekötött szarvasmarhát hajtott a vágóhídra a mert a nyomorult barmok nem léptek kedve szerint, eléjük kerekedett s a nála lévő bunkós bottal úgy fejbe verte azokat, hogy szinte csorgott róluk a vér a színlólag a szemük is kifolyott. A brutális állatkínzásnak nagy néptömeg volt a szemlélője s többen keményen megintették a dühöngőt, ki talán ott az utcán agyon is verte volna a tehetetlen barmokat, ha neszt nem vette volna, hogy rendőrt keresnek. — Kár volt a fiúnak megszöppenni, hiszen a rendőrség ebben a nagy melegben délutánonként mélyen — alszik!

— Arady Gerő, jövendőbeli szingizgatóknak furcsa esete volt a közelmúlt napokban Esztergomban. Engedélyt kért a városi hatóságtól színelőadások tartására, a városi tanács az engedélyt megadta, kikötve, hogy 15 nap alatt az előadásokat, a nyert engedély elvesztésének terhe alatt megkezdeni köteles. Arady az előadásokat nem kezdte meg, a feltételeknek nem tett eleget s így a hatósági engedély megszűnt. A határidő lejártá után Tóth Béla szingizgató kérte a helyhatósági engedélyt és meg is kapta. Napok mulva beállít Arady és előadások hirdet, a tanács ezt megdudja, rögtön eltiltja az engedély nélkül való előadástól. Az eset az alispán elé kerül, ott rádkitálják a városi tanácsra, hogy jöllehet Arady a kikötött 15 napi záros határidőben nem kezdte meg előadást, neki az engedély megadandó. Egyidejűleg megkereste a katonai ténparancsnokságot, hogy egy szakasz katonaságot tartson készletben és rendelje azt Matyasóvszky Vilmos járási szolgároló rendelkezése alá. A szolgabíró pedig utasított, hogy a hirdett előadást tartassa meg, ha pedig a városi tanács ellenzék, katonai karhatalommal is élhet. A szolgabíró ki is vonult, ügyelt, hogy leszen-e ellentállás. Időközben a városi tanács rendkívüli ülést tartott, de miután az idő igen előhaladt és a nagyobb botrányt is ki akarta kerülni, nem szegült ellen a város önkormányzatát sértő alispáni intézkedésnek. Azonban a miniszterhez feliratot intéz és erőlyesen követeli a sürgős elégtételt. A város közönsége természetesen a tanácsot védi, de azért vannak sokan, kik indokoltnak találják az alispán eljárását.

— Vass György, a város szolgáltaiban álló derék albiztos saját kérelmére — örmesteri minőségben felvételtet a m. kir. csendőrséghez — Nagyváradra.

— Örült. Pénteken délután szállított rendőrségünk egy örültet, névleg Krautzak Károly helybeli polgárt. A szerencsétlen beteg erővel a püspök elé kívánkozik, kitől küldetést remél nyerni Rómába vagy Jeruzsálembe. Majd csak a Lipót mezőre!

— A gyeppester malheurje. A múlt héten nagy munkában voltak a ludek, a „k. k. Truppen-Spita” — „Itt”-jeit tisztogatták és szombaton éjjel szállítás közben a Vasváry-féle ház előtt az egyik kocsi tengelye eltörvén összerogyott s a tartalom a kövezetet elborította. Másnap reggelre annyira-mennyire „tisztába” tették az utcát, mindazonáltal pár napig oly dögleletes szag volt a környéken, hogy a járó-keelő közönség majd elájult. Az egyiptomi kolera sürgönyileg értesítette városunk közönségét, hogy többit ilyen eset ne történjék. Van valami a dologban!

— A jölleki pénzüczminiszter nagy fennen hirdette, hogy július hó 15-től az eddig 7 krajczáros yara szivarokat potom 4 krajczárért fogják vesztegetni. Városunkban is megostromolták a nagy tösdét, de biz hiába, mert: a hol nincs — ott ne keress! Hallomásunk szerint csak a fővárosban árulnának e szivarok.

— A rendőrség figyelmébe. Az előző években rendőrségünk betitotta a balokányi tóban való fürdést. Az idén nem látjuk a tilalomnak, semmi nyomát. A gyermekek anyaszülte mezitelenül ugrádoznak a posványos vízben a lovakkal együtt, melyeket ott mosnak. Eképvig egy részről a sártócsában fürödve könnyen meg is betegedhetnek, más részről a szem érem ellen vétenek.

— Véres verekedés. A hét elején éjnek idején a cirzkusz közelében a hen-

tákat. Ezzel a törvényszék — úgy hiszik — elejtette a gyilkosság vádját és fennmaradna csupán a hullacsempészet. — A felmentendő vádlott saktereket a zsidók elszállítják innen Amerikába!

A „Pécsi Dalárda” Nagy-Kanizsán és Grácban.

Pécstől Nagy-Kanizsára a dalárda 24-én délután 1/2 2 órakor érkezett. A nagykanizsai „Társas kör” küldöttsége fogadta a dalárdát, a kör vállalta el a hangverseny rendezését, az elszállítást. Magán fogatokon, hosszu menetben vonult a dalárda a városba, melynek lakóai a legelénkebb érdeklődést tanusították a külföldi utazók iránt. Délután a „Társas kör” disztermében rövid próba volt, a dalárda tagjai beírták neveiket a kör vendégkönyvébe.

A „Pécsi Dalárda” július 24-én tartotta meg körútja első hangversenyt Nagy-Kanizsán, a „Zöldfa” kertjében. Már jelentettük, mily szívélyes volt ott a dalárda fogadtatása a „Társas kör” által. De a hangverseny mindenkit meglepett, ily sikerre alig lehetett számítani. Az idő nagyon kedvezett a hangversenynek; a dalárda pontban 8 órakor vonult be az elől vitt zászló alatt a „Zöldfa”-ba, ott már számtalan látogatót talált s még száz meg száz vendég érkezett. A program következő volt: „Édes lánykám” Huber Károlytól, „Röslein in Wald” Abbtól, „Lehullott a rezgő nyárfa” s még három népdal: „Fájó emlékek” Zimaitól, „Waldesgruss” Abbtól, „Ki a gondad” Riegertől.

A száakra menő közönség a kerti helyiség legtávolabbi részein is a legnagyobb csendben figyelt az előadásra, az első dal azzal a helyes vegyülékkel, hogy a művészi hanghordozásnak bő alkalmat nyújt, teljes hatást ért el, mely a közönséget a később bekövetkezett tüntetésekre hangolta. A harmadik dal után elkezdődött az újrászás, a közönség zajosan tapsolta és hivta a karmestert s midőn ez a kihívást megköszönve, felhangzott a taps újból, Hoffer kívánta látni mindenki, Hoffer is kénytelen volt ismételve megjelenni az emelvényen. A „Fájó emlékek” tenor soloja után ismét a kitiűnő tenorista Hoffer volt a kihívások tárgya. Ekkor a rendezőség egy rószabimból mesterleg készített lantot kötött a dalárda zászlajára következő feliratu fehér atlas szalaggal: „Nagy-Kanizsa a „Pécsi Dalárda”-nak 1883. július hó 24-én.” Minden dal után felhangzott az újrászás, a dalárda első koncertje a legényesebb sikert vívta ki. Este az „Arany koronák”-ban társas vacsora volt számos felkösztöntővel, melyek közül legsikerültebb Kovács kir. járásbíró volt. Másnap hajnalban a dalárda Grácba utazott, hol a megérkezéskor a „Gráci magyar olvasókör” és a híres „Mánnergangvereim” részéről küldöttségek üdvözölték élükön elnökeikkel. Grácban 26-án este nagy hangverseny tartatott.

A gráci hangverseny eredményéről a következők sürgönyt kaptak.

— Bruck-Mur. Július 27. A hangverseny óriási közönség előtt igen szépen sikerült. A lelkesedés leírhatatlan! Népdalaink rendkívül gyűjtöttek. Szünni nem akará tapsvihár kísérté előadásunkat s minden egyes dalunkat ismételni kellett.

Külömfélék.

— Dalárdánk uton. Vasárnap délután a „Hattyu”-ban szép számu közönség előtt a „Pécsi Dalárda” bemutatott külföldi utjának ének-műsorából néhány részletet. Így, Huber Károlytól: „Az édes lánykám”-at, Abt Ferenczét: V i n e t a t, több jeles magyar népdalt, Thern Károlytól: Dalánnepen-t, Abt Ferenczét: Ständchen-t, Huber Károlytól: Szababásgdal-t, melyek mind igen jól sikerültek s zajos tappsal tüntettettek ki. Kedden reggel, utra keltek. A huszonegy tagból álló utazó dalárdát a városi zenekar vig zenezésével s nagy számu közönség kísérte a vasuti állomáshoz, hol az ismerősök búcsút véve egymástól; kocsiha ült és elrobogott a „Pécsi Dalárda.” Szerencse, hir és dicsőség kísérje őket utjukban!

— Seta-zene. A városi zenekar ugy látszik belátta, hogy nekünk mégis csak igazunk van abban, hogy elvárjuk tőlük a sötétleri zenét; hétfőn 6 órától 1/2 8 óráig játszottak z ezen túl is mindenkor hétfőn játszeni fognak. Így aztán „bó barátok” maradunk!

— A miniszter ur ígéréte. A város nem régiben kérelmet intézett a közoktatási miniszteriumhoz a belvárosi új néptanoda építkezési költségeinek fedezésére szükségeslendő 35,000 fnt állam kölcsön iránt. Trefort Agoston ú miniszterisége az időben, hogy itt járt városunkban, megtekintette töbket közt az új tanodát is — és megígérte a kölcsön kieszközölését. A kölcsön ezzel biztosra lön véve. A napokban leérkezett a kérelemre a siralmas válasz, mely szerint a kölcsön — megtagadtatott. Ime: szegény város tervez, a miniszter végez! Ugy látszik a miniszter ur bal-lábbal kelt fel a napon, a melyen Pécs szab. kir. város kérelmi ügyében ily kegytelenül határozott, meg még az ígért érem is megfeledezett. Mi azonban korántsem vesszük ezt oly hibának, mint a mely az üszülő miniszter kegyes jószívü-

felhatalmazva lett, ezenkívül Tisza belügyér öt extra főispán különös védelme alá helyezte, ellenben az igazságügyminiszter azon igen helyes feltevében, hogy Szeiffert megtámadtását csak is maga idézte elő minősíthetlen magaviseletével, meglegedett a fögyészi helyettest oda utasítani, hogy kötelességében a végtérnyalás befojeztéig járjon el és netaláni séreimét törvényes uton orvosoltassa.

Egyébiránt a mult heti végtérnyalás ismét egy csomó hamis tanuszerzést hozott teljes világitásba s legnevezetesebb az, hogy míg a közvádli szerepet felcserélte Szeiffert a hamis tanuvallomást töredelmesen beismerő két tanu ellen a vádat azonnal emelé, egy szóval sem kérte a hamis tanuszerző és a vesztegető zsidók ellen a fenytő eljárást, sőt már a vallatás közben a védőkkel egy kompániában előre fenyegették az igazság mellett tanuskodókat a fenytő eljárással, míg a nyilván megvásárolt zsidó tanukat felbátorították és támogatták. — A végtérnyalás fényesen igazolta, hogy borzasztó mérvben működött a zsidópénz és még sokkal nagyobbaberrü ígéretek s végre is a Bécs, Páris és Londonbéli zsidó fenyegetések, mik főleg a pénz és kormány embereire lehettek nagy befolyással. — Legújabb ismét 36,000 darab francia aranyt küldték el a czéla Párisból. — A nyiregyházi „Ebredjünk” ezen igen nevezetes közleményt hozza:

„Egy titok, melyet mégis igen sokan beszélnék.

A t-dadai álhulla leusztatása és felatálása előtt néhány nappal, egy fejetlen hulla fogatott ki T-Löknél a Tisza hullámaiból.

A leletről magán feljelentés tétett Both Menyhért akkori kir. ügyésznel.

A szerencsétlen ügyész elé gyenge volt ezen körülményt dr. Heumann Ignác jelenlegi védő ügyvéd és dr. Flegmann Miksa törvényészi ki orvos előtt elbeszéli.

A most említett két zsidó, a melyek el hivatals titok birtokába jutott, azonnal lóhalálban sietett ki Tisza-Lökre és ...

Mikorára a kir. ügyészség a vizsgálobíróval oda érkezett: a fejetlen hullának se hire, se hamva nem volt sehoh.

A titkot — hiszikük, hogy jóhiszeműleg — eláruló szerencsétlen Both Menyhért, ezen eset után öngyilkos lett.

Ezen fejetlen hullát azon Szűcs Mihály fogta ki, aki most a zsidóságunk legodaadóbb tanuja.

E fejetlen hulla elveszése után rövid időre történt az álhulla-usztatás, melynek értelmi szerzőjei igen sokan azokat tartják, akik a szerencsétlen kir. ügyészt megölték.

E körülményekből mindenki levonhatja magának a következtetést.”

Ezen hir hitelsségéből sokat levon azon körülmény, hogy teljes valódisága nincsen igazolva.

— Nyiregyháza júl. 24. Az iratok felolvasása után, melyek a bizonyítási anyaghoz tartoztak, véget ért a hosszu tárgyalás. Utoljára maradt a főtannak, Scharf Móricznak megesketeése tárgyában a vita. Szeiffert felhozta a fia serdületlen korát, vallomásának ingadozásait s az eskü alá bocsátás ellen nyilatkozott. A védők hasonló szellemben szóltak. Hivatkozta jogi és erkölcsi szempontokra, a a fia vallástársaságára, melyek vallomását aggályossá és esküjét értéktelenné tették. Móricz mindezeket közönyösen hallgatta végig. Apja azonban elvörösödött, öklei összehuzódtak, a többi zsidó vádlottak pedig boszútól lihegve méregették a fiut. Eötvös beszédében arra ragadtatta magát, hogy Móriczot a „vámegye tanujának” hivta, mint akít megye tanitattott ki. E kifejezést az elnök visszautasította, mint amely sértő ugy a megyei hatóságra, mint az alispánra. Általános volt az izgalom, mikor a bíróság határozat-hozatal végett visszavonult. Egy óra hosszat tartott e tanácskozás. Ezalatt a teremben csoportok támadtak s élénken vitáztak a kérdés büntetőjogi oldalát. A vádlottak fejüket tenyerükbe hajtva búsan várakoztak. Csak az öreg Scharf volt egyre izgatottabb, hisz csak perczek választják el a retentő eshetőségtől, hogy tulajdon fia esküje fejére a gyilkosság vádját. Egszer csak felhangzott Scharf ére szava: „Jól vigyázz, fiu, téged meg fognak mérgezni, mikor már nem lesz szükséged rád azoknak, kik erre tanítottak.” Az atya búszülten rohan a fiura; Móricz eddig a korlátra támaszkodva játszott ujjaival a ásitozott, — most összerázkodik és sápadtan hátrál a sarokba apja elől. Hiába csaittja őt az ör, később Szeiffert és Lázár ügyész, — Scharf feldult arczal tépi haját, szakállát s felordít: „Szégyen gyereházt, az apától elrabolni tulajdon gyermekét!” Lázár ügyész rendreutasítja: „Hallgasson, mert kivezettem.” Scharf visszafelel: „Hát vezettessen, de az apának van joga keseregni elkarhözott fia felett, aki mégis hamis esküt tenni ellene.” Ez ember ekkor képes lett volna Móriczot megfojtani, egészen meg volt vadulva s félelmes hatást tett a daczos óriás.

Nem is szűnt meg dühöngni, míg Lázár ügyész parancsára az ör ki nem vette. A közönség visszafojtott lélekzettel hallgatta az apai érzelmek e fellázadását. Általános volt az izgalom s nagy mozgás támadt, midőn a bíróság újból megjelent. Óriási szenzációt keltett a végzés, mely Móriczot eskü alá nem bocsátja, különösen az indokolás lepte meg az antiszemi-

mint a miből egy szegény hivatalnok egész éven át élhet.

A ki nem utazhatik, maradjon otthon. Nézzé meg az 8t környező világot közelből, közvetlenül. Még az a parányi világ is, melyen születünk, élünk, nevedünk, sokkal nagyobb, mintsem teljesen megérthetünk; oly nagy, hogy lelkünk, szívünk minden képességének, tehetségének elég munkát ad — csak meggyőzzük azt.

Az a gyorsvontat, mely mellettünk elrobbog, mely után talán fájó szívvel, iriggyal, kedve, sajjal nézünk, sebesen halad, meszire elmegy, elérhet a világban talán mindent, de nem ér el egyet: a bizalmas otthont. Az utas kénytelen visszatérni, ha azt újra fel kell néznie, — visszatér, mintha tévedését látta volna be. Ez is egyik talánya szívünknek, hogy a boldogságot gyakran meg kell zavarnunk, ha jóvőben is élvezni akarjuk.

A kinek otthona és családja van és teljes tudatával bír ez üdvös boldogságnak, annak nem kell további útmutatás arra, mint lehesen otthon maradni. Az tudja jól, hogy idejét, pénzét nem fordíthatja jobbra, kötelességének nem felelhet meg jobban, mintha családjának szenteli; hogy nem lehet nagyobb élvezet, mint a feleség, a kedves asszonya, hálás szeretete, a gyermekek virulása, fejlődése.

És a kinek családja nincs? A ki idegen otthon is!... nagyon messze vezetne, ha a mindennapi életet az oldalról is megvilágítani akarnám; teljesen elvezetné a céltól. — Az otthonmaradás művészetében rejlik az utazás művésze, azé az utazásé, melyért egy lépést sem kell tenni a házon kívül. Azé az utazásé, melyben mindenki résztvehet, a nélkül, hogy sok pénzbe kerülne; azé az utazásé melynek minden élvét, minden gyönyörét otthon élvezzük puha karosszékünkben, hűvös lugsunkban — vagy a vidáman pattogó kandallótűz, a kedves gyermekcsevegés hangjai mellett. — Olvassunk utazási műveket! Olvassunk érdekes utazásokat!

Egy ily jó könyvet kezünkben pár perc alatt tovább jutunk, mint a menyire a villámvonattal ragadhatna; az uti élményeit ügyesen elbeszélő szerző vezetése mellett nem vagyunk időhöz, határhoz kötve. Vámsorompók, akadályok, nehézségek magoktól tűnnek el, átunk szabad, szabad — mint maga a gondolat.

Nos, ily utazásra hívom fel önök figyelmét, kedves olvasóm, most is. Szép utazás előre mondhatom. Párizstól indulunk — Samarkandig meg sem állunk. Azaz, hogy megállunk. Asszony vezet minket, az asszony pedig sokkal kíváncsiabb, mintsem mindent nem akarna látni, hallani, néha — tudni is.

Ujfalvyné Bourdon Mária, a szellemes francia író nő vállalkozott a cicerone szerepére. És benne megbizhatunk. Anynyira szerette férjét, hogy kedvéért ott hagyta Párisot, lemondott boudoirja kedves magányáról, és utra kelt a hideg észak, a vén Ázsia, az emberi nem bölcsje felé.

Ujfalvy utazását, melyet ő a francia kormány megbízásából tett, felesége írta le. És a mit a komoly férfi, a tudományos kutató, a buzgó bűvár unalmasan rajzolna, mondana el, a felett az asszony könnyed modorban sikklik el, személyiségének, egyediségének legérdekesebb vonásait a legmegnyerőbb, a legvonzóbb módon örökíti meg az élettelen papíron, melyen a betűk lábra kapnak, megragadják képzeletünket és elvisznek oda, hol feltárul előttünk a kelet mysticus társadalma, pompája, hite, vallása.

Csak néhány füzet az, mi e miből eddigelő megjelent. De ha szabad ezekből a többire következtetünk — a mit azt hiszem, bátran meglehetünk — ismét oly pompás munkával szaporodik irodalmunk, milyenre még a külföld is büszke lehetne. — Mi a leírás egyszerű, szellemes modorában ép úgy gyönyörködtünk, mint a szöveget díszítő természeti, remek kivitelű képekben, a melyekre talán nem is kell az olvasók figyelmét külön felhívnom. Egyszeri megtekintésük állításomat fogja támogatni.

Ez lenne tehát a legkellemesebb, a legolcsóbb utazás! Persze nevétséges az, ha valaki ennyire subjective itél meg másokat is. Az aglegények felkaczagnak, az élvágyó fiatalok gyúnyosan mosolyog; a boldogtalan férfiak talán meg is átkoznak tanácsaimért, de hát talán csak nekem is lesznek pártolóm, védőim. Ezek kezébe teszem le figyemet: Párisot Samarkandig az ő társaságukban utazom.

Zemléni P. Gyula.

■ Az „Ország-Világ“ XXII-ik füzeté díszes kiállításban, pompás illusztrációkkal gazdagon szerkesztésben megjelent. Illusztrációi közül nem egy a famesztés remeke, ilyen a „Könyvtárban“ című; (jű hűlyg kiváncsiakat kutató egy nagy bibliothekában) s a „Válaszok pere“ című két oldalas elölgáló hatásos kép, (anya és nagyanya virrasztanak a beteg gyermek kórágya mellett) mely sokkal hívebben és szöbben beszél, mint bármely efafta költemény. Ilyenek a „Pharao leánya“ ki egy rabszolga kedvese, a „Nagy urak kedvtelése“, „Kissé magas“, „Eltévesztett ugrás“ igen humoros kép az állatvilágból). E füzetben van még Chambord gróf arcképe; rövid, de jellemző esszay; be van mutatva továbbá egy önműködő, villamos biztonsági készülék. — A nagyobb közönségnek első sorát mind a két számban Bodnár Zeimond eredeti regénye, az „Egy életpálya első felvonása“ című kezd meg, s az „Élet husz éves korban“ című francia pikáns regény zárja be. Erdélyi megkezdte novelláját az „Egőből a földre“ című Bogdánovics György (egy tehetségese írónak álneve) és Gáspár Imre verseket közölnek, Hentaller Elma rajzot, Rácz Soma egy Béringfordítást mutat be az „En

kötérszámom“ cím alatt. A rovatokra nagy gond van fordítva. Ajánljuk t. olvasóink figyelmébe. Előfizetési ára egész évre 10 frt, félévre 5 frt, évenegyre 2 frt 50 kr. Elfizetheti a kiadótulajdonosok, Wilkens és Waidl kiadóhivatalában, Budapest, koronaherceg-utca 3. sz.

Közgazdaság.

— Az Anker élet és járadék biztosító társaságnál 1883. május hóban benyújtott összesen 499 bevallás 996,390 frt biztosítandó összeggel és pedig: 312 bevallás 573,561 frttal halálesetre és 187 bevallás 422,829 frttal életre. Kiállítva lőn 273 kötvény 476,236 frttal halálesetre és 183 kötvény 410,685 frttal életre; összesen tehát 456 kötvény 886,921 frttal. A havi bevétel volt 145,096 frt haláleseti díj és 136,294 frt betétekből, összesen: 281,390 frt. Halálesetekért kifizetett 51,487 frt. Ez évben benyújtott 2898 bevallás 7,037,506 frttal és kiállított 2731 kötvény 6,367,137 frttal; ugynezen időben bevételt 1,508,974 frt; — halálesetekért pedig kifizetett: 203,532 frt. A társaság működése kezdetétől fogva halálesetekért kifizetett 11,746,932 frtot, és az 1871—82-iki túlélesi társulás (Asszociáció) eredménye 23,601,575 frt volt.

Gabona-árjegyzék.

Pécs, sz. kir. városában 1883. évi július hó 21-én tartott heti vásárról.

Buza) jó	9 frt —
) középszerű	8 „ 40
) legalábbvaló	8 „ —
Kétszeres) jó	9 „ 60
) középszerű	6 „ 10
) legalábbvaló	6 „ —
Rozs) jó	6 frt 40
) középszerű	6 „ —
) legalábbvaló	6 „ —
Árpa) jó	6 „ —
) középszerű	5 „ 70
) legalábbvaló	5 „ —
Zab) jó	6 „ 20
) középszerű	5 „ 80
) legalábbvaló	5 „ —
Kukoricza) jó	6 „ 20
) középszerű	5 „ 80
) legalábbvaló	5 „ —
Széna) élénk	3 „ —
Szalma) élénk	1 „ 50

Nyilt-tér.*

Salvator

elsőrangú vasmentes savanyúvíz, lithium és bornátriumban gazdag forrás, orvosi tekintélyek által a légző és emésztési szervek hurutos bántalmainak rendelve; — kiváló szer a közhány, hólyag és vese bajoknál. Borral használva igen kellemes üdítő-ital. 129. (20—12) Kapható ásványvíz-kereskedésekben s legtöbb gyógyszerárban. Salvator-forrás igazgatóság Eperjesen. Budapesten főraktár EDESKUTY I. urnál.

*) Ezen rovat alatt megjelenteként nem vállal felelősséget a szerk.

NAGY FERENCZ laptulajdonos.
Haksch Emil. Kis József felelős szerkesztő. szerkesztőtárs.

Hirdetések:

Aranyműves üzleti ajánlat Pécssett.

Egy 35 év óta fentálló, jóhírű és jól berendezett

arany és ezüstműves üzlet,

árakkal vagy azok nélkül, bütettség miatt, szabad kézből előrusítgatik; ugyan azzal egy hármas Wertheim-féle pénzszekrény is eladatik.

Bővebb tudósítást

Kaufmann József

214. (2—1) aranyművesnél, kis-téren.

Malom eladó.

Malom eladó.

Magyar-üröghi határban lévő, ujonnan felszerelt

1 kerekű Pop-féle vizimalom

azonnal szabad kézből eladó. Bővebb tudósítást az ott lakó tulajdonosnál.

215. (1—1)

Malom eladó.

Pécssett, a főutczában lévő és jó renomében álló

fűszer- és vasáru-kereskedés

dohány-tőzsdével együtt, melynek szolid rendes vevői vannak, betegség miatt, előnyös feltételek mellett azonnal eladó. Kivánatra a házban lakás is kapható. Közlelebbit 196. (3—2)

Kovátsits Károlynál.

Házeladás.

Pécssett, siklósi-utca 20-ik számú ház, közel a vasuti műhelyekhez, mely

korcsma és boltnak

igen alkalmas, szabad kézből eladó. Bővebbet a tulajdonos

Turbéki Istvánnál,

216. (2—1) Szigeti külv. Makár-utca 3. sz.

Polgári sörfőzde, Pilsen.

Védjegy. 200. (0—2)

Raktár: Littke Jánosnál

Pécssett, Ferencz-utca II. sz.

Mária-celli gyomor-cseppek

jéles hatású gyógyszer a gyomor minden bántalmái ellen,

és fölülhatatlan az étvágy-biány, gyomorgyengeség, rosszgyűlélet, szelek, savanyu felbűfögés, kólika, gyomorhurut, gyomorféreg, hűgkó-képződés, túlságos nyálkaképződés, sárgaság, undor és hányás, fájás (ha az a gyomorból ered), gyomorféreg, székszűrlés, a gyomorok tulerheltsége étel és ital által, gúliszta lép és májbetegség, aranyeres bántalmak ellen. Egy üveges ára használható utasítással együtt 35 kr. Kapható: Pécssett Balás Ödön, Kovács Mihály és Sipőcz István gyógyszerészek áraknál. Valamint az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb gyógyszerárban és kereskedésében. Központi székhely: raktár nagyban és kicsinyben. BRADI KÁROLY. „Órangyalhoz“ című gyógyszerárban: Kreuzierben, Morvaországban 184. (0—3)

Hirdetés.

A dárdai uradalmi nagy kőbánya, mellette lévő négy kemenczében álló mészégetéssel, egy két, összesen 4 lakból álló munkás házákkal a Beremendi hegyben 1884. évi január hó 1-től számítva 6 egymást követő évek tartamára bérbe adandó; melyre bérbe venni szándékozók írásbeli ajánlatukat 10% bántpénzzel ellátva, a dárdai uradalom igazgatóságához f. e. szeptember hó 1-ig beküldeni kértnek, — a hol is a közelebbi feltételek beláthatók. 194. (3—2)

Dárda, 1883. július 6-án.

Schaumburgi herceg Lippe dárdai uradalmának igazgatósága.

Birtok-bérbeadás.

Baranyamegye Kémes községében, — hol is rendes kövezett ut, pósta-állomás, folyóvíz van, egy jól rendezett, nagyobb tagokban lévő jó birtokteremtő, dús kaszálók, hatalmas legelő, hozzácsatolt szőlő — 60 holdból álló birtok. Cseresep lakház, 16 öl gazdasági épületek, gyümölcsös kertek 6 egymást követő évre szerződésileg bérbe kiadom; mint szinte e gazdasághoz gazdasági eszközök, marhák, sertések, különböző takarmány, gabona neművel is adhatók készpénz-, vagy biztosítással ellátott adóseleltre; értekezhetni Siklóson bérmentes levél által alolirt tulajdonossal.

Szabó Károly

207. (3—1)

siklósi ügyvéd.

A Zacherlporról.

A zacherlpor elnevezés egyrészt az által, hogy ezen por az első volt a kereskedelemben, másrészt az által, hogy rendkívüli hatása által a közönségnek minden körben elismerést és népszerűséget szerzett, ugyszólván közfoglalomá lett minden fűszertőzredés, v. i. a nagy közönség hozzácsatolt, a zacherlpor elnevezést használni, ez által általánosan jelölve minden jó tulajdonát valamely fűszereknél, hogy végre a szó zacherlpor az általános fogalommal fűszereknél ugyanazt vált. Ez által némely helyen azon kellemetlenség keletkezett, hogy azon jó hiszemben, Zacherlpor venni, csak közönséges fűszereket szolgáltatott ki, igen gyakran, surrogát vagy éppen hatásonküli készítmények, mik sajnos az olcsóság végett jönnék elő és a könyvebb előrusítást végett mint zacherlpor adának el. Ezek után csaknem szükséges volna Zacherl-féle zacherlport kérni, annak biztosítása céljából, hogy „valódi“ zacherlport nyerteszen. Hogy ejeje véteinek minden offile félreértéseknek, szűkségesnek látszik annak magyarázata, hogy mi a zacherlpor és hogy mily csomogolásban lehet azt felismerni. A valódi zacherlpor a több mint negyven éves tapasztalat alapján a legvalóságosabb keleti Pyrethrum-növényekből tulajdon malomban készült produktum. Az ezerféle elismerésnek és egyedüli kitüntetések által elismert meglepő hatású, mely által a zacherlpor minden fűszereknél a legelső nyomig elpusztít, nemcsak a leggyöngyösebb készítményeknek közönségesen hanem különösen azon növények tökéletes ismeretének, melyek a fűszereket önmagukban a legnagyobb mértékben bírnak, behozattal forrásnak, mert a fűszereket illetőleg áll a növények körülbelül azon szerepet játszó, mint a bornál a szőlő. Ezen alkalommal egy csoport fűszereknél szerkeztől említett kell tenni, melyek: trauantant-féle, tengerentúli vagy rapid-fűszere stb. stb. név alatt mint ugynevezett új találmány vagy javított szer hoztak a kereskedelembe. Azon állítás, hogy valójában olyan új találmány, mely az emberekre és állatokra nézve ártalmatlan szer, a fűszere nézve azonban jobb vagy csak éppen oly hatással bír, mint a Pyrethrum-por, nem való, mert nem létezik sem ásvány, sem pedig olyan növényi anyag, melyet, a nélkül, hogy mérges volna csak megközelítőleg is mint fűszereknél a Pyrethrum-növény: yel összehasonlítani lehetne. Az elnevezés „ujonnan feltalált“ vagy „tengerentúli“ vagy „trauantant-féle“ stb. stb. elnevezése a közönségnek és tudományos vizsgálati eredményül fogva, azok a szerkeztől semmi egyebet, mint a már 80 év óta ismeretes közönséges fűszereket. A zacherlporok a nagyobb tartósság végett csak eredeti csomogolásban és nem szabad állapotban árusítanak; a ki tehát biztosan valódi zacherlport venni és e tekintetben minden félreértést ki akar kerülni, kérem zacherlport nem egyszerű papírral, hanem bepecsételt, a (Tserkesz) védjegyvel ellátott eredeti detail csomogolásban, vizsgálja meg azonban tüzetesen, minthogy már gyakran előfordult, hogy a csomogolás és védjegy hamisítva lett, valamint az is, hogy a már használt csomogolások ismét hatásonküli porokkal megtöltettek és mint zacherlport árusítottak. Raktár: Pécssett: Balás Ödön gyógyszer-, Reeh Vilmos, Eizer János, Frankfurter Albert, Zách Károly, Blauthorn A. és Obetko K. kereskedésében.

ZACHERL J., Bécs, I. Goldschmidgasse 2.

213. (0—1)

Szénsavdús, természetes égv. asztali viz; hatásonküli bizonyult a légzési szervek és gyomor bántalmainál.

Kütvállalat
Kahl és társa
Krondorffban
Carlsbad mellett.

Főraktár Pécssett:
Frankfurter Albert urnál.
143. (15—9)

KRONDORFFI

Savanyu-Kút
STEFANIA
Koronaherczagnő forrás.

Trieszt 1882 arany érem.

MARGIT

gyógyforrás.

Hazánk ezen, vegyi összetételénél fogva nevezetes gyógyvizét a lélegeztési, emésztési szervek idült hurutos bántalmainál, torok, gége-, légző- és hűrbetegségeiben kiváló sikerrel használják: Budapestben Dr. Kőrösi Frigyes, Dr. Gebhardt Lajos, Dr. Navrátil Imre, Dr. Póór Imre, Dr. Kétyi Károly, Dr. Barbás József. — Bécsben Dr. Bamberger Henrik, Dr. Duschek egyetemi tanár és kórházi főorvos urak. — Ezen tekintélyek nyilatkozata szerint a Margit-forrás nemcsak méltó versenytársa a Soltori. — Gleichenbergi. — Gieshübl, — Radonai, — Vichy. — Emel s hason összetételű vizeknek, hanem gyógyhatásban sokkal több tekintetben felül is mulja. — A mellbetegek klimatikus gyógyintézetében, különösen az általában ismert és ma legáltalánosabb klimatikus gyógyintézet Gőrborsdorffban a Margit-forrás otthonossá vált.

■ Száználkos félrevezetések elkerülése tekintetéből kéretik a tekintetes orvosi kar, hogy a t. cz. közönség, hogy az eddig használt „Luh“ név mellőzésevel ezentúl csak a „Margit-forrás“ elnevezést használják sziveskedjének.

Borral használva a legegységesebb és legkellemesebb ital.

KIZARÓLAGOS FŐRAKTÁR:

EDESKUTYI

magyar kir. udv. ásványvíz-szállítónál
BUDAPESTEN, ERZSÉBET-TÉR.

210. (0—3)